ഇടപ്പള്ളിക്കൃതികൾ

[തിരഞ്ഞെടുത്തവ]

PUBLISHERS:
THE MANCALODAYAM (PRIVATE) LIMITED,
TRICHUR.

ഉള്ളടക്കം

അനുസ്മരണകൾ

I leave thy praises unexpressed
In verse that brings myself relief,
And by the measure of my grief
I leave thy greatness to be guessed.

രാഘവൻപിള്ള!—രാമണീയകമായിരുന്ന ആ മണിനാദം ആകസ്മികമായി അവസാനിച്ചിട്ട വത്സരങ്ങൾ ഇതാ, പത്തു തികയാറാകുന്നു. നീണ്ടുനീണ്ട കരച്ചിലുകൾ, ആയിരമായിരം ഊഷ്മളങ്ങളായ നെടുവീർപ്പുകൾ അവിച്ഛിന്നമായി ഉൽഗളിച്ചു പരിക്ഷീണമായി, പരിതപ്തമായി ആ മുരളി തകൎന്നുപോയി. അതിൽനിന്നും അനവരതം പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മധുരസംഗീതം നുകരുവാൻ ലൗകികപ്രാഭവത്തിൻെറ ശൂന്യഹൃദയത്തിനു കഴിവുണ്ടായില്ല. അഭൗമമായ ആ ആത്മീയസൗന്ദൎയ്യപ്പുളപ്പിൽ നിഷ്ഠുരമായ സമുദായം അന്ധമായി, അലസമായിവൎത്തിച്ചു. അങ്ങിനെ, സ്നേഹപ്രകാശം കൊതിച്ചുകൊണ്ടു്, പാടിപ്പാടിത്തളൎന്നു് ആ കാട്ടരുവി നിത്യതയുടെ മരുഭൂവിൽ ലയിച്ചു.

നിസ്തുലമായ പ്രണയമധുവൂറിനിന്ന് വികാരഭരിതമായ ഹൃദയത്തിൻെറ കിളിക്കൊഞ്ചലായിരുന്നു ആ കാമുകഗായകൻെറ ഗാനാലാപം. എന്നാൽ, അസ്വാതന്ത്ര്യ-

കളുടേയും അസമത്വങ്ങളുടേയും ആയസശൃംഖലകളെ ഖണ്ഡിച്ചു കതിച്ചുപായുവാനുള്ള ഒരു വെമ്പലും അതിൽ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. ആ വെമ്പലിൽ അദ്ദേഹം ആത്മാഹുതി ചെയ്തു.

കണ്ണീർപുരണ്ട സ്മരണയുടെ മുകുരത്തിലൂടെ "കരയുവാനായ് പിറന്ന ആ കാമുകനെ" ഏനിക്കിന്ന് കാണുവാൻ കഴിയും. സാഹിത്യകുതുകികളുടെ വിഹാരരംഗമായിരുന്ന ഒരന്തരീക്ഷത്തിൽ ഞങ്ങളുടെ സൗഹാർദ്ദപുഷ്പം ഉല്ലസിച്ചിരുന്ന ആ സുദിനങ്ങൾ ഇന്നും പുളകോൽഗമകാരികളാണ്.

രാഘവൻപിള്ളയുടെ കവിതയെക്കുറിച്ചുള്ള വിമർശനമോ, ആസ്വാദനമോ അല്ലിതു്. ഒരു സ്നേഹിതന്റെ വ്യക്തിഗതമായ അനുസ്മരണകൾമാത്രം.

സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഉദയത്തിനുമുമ്പുള്ള കാലം. അന്ന് ഇടപ്പള്ളിയിലെ കലാപ്രേമികളുടെ സൗഹാർദ്ദസമ്മേളനങ്ങൾ ഇടയ്ക്കിടെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഹൃദയാകർഷകമായ രീതിയിൽ കവിത ചൊല്ലുവാൻ കഴിവുള്ളവനിൽ കവിതയുണ്ടെന്നു പറയാറുണ്ടല്ലോ. കവിതാപാരായണത്തിനുമാത്രമല്ല, കവിതാരചനയ്ക്കുതന്നേയും കെല്പുള്ളവർ അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ഏതൊരു വ്യക്തിയുടേയും ഹൃദയത്തിൽ കവിതയുടെ ഒരു നേരിയ നിഴലാട്ടം ഉണ്ടായിരിക്കും. അതു സ്ഫുടമായി ആരിൽ വികസിച്ചു കാണുന്നുവോ അയാളെ നാം കവി എന്നു പറയുന്നു. ഇങ്ങിനെതന്നെയാണു് കവിസാർവ്വഭൗമന്മാരെ നിരൂപക

ന്മാർ സൃഷ്ടിക്കുന്നതും. ഇടപ്പള്ളിയിലെ അന്നത്തെ സാഹിത്യാരാമത്തിൽനിന്നും പാടിയുയൎന്ന കവികോകിലമാണു് രാഘവൻപിള്ള. യുവത്വത്തിലേയ്ക്കു കാലൂന്നിയിട്ടില്ലായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ കവിതാകാമിനി ദൂരത്തുവെച്ചു ചുംബിച്ചുണൎത്തി. സുകുമാരങ്ങളായ പിഞ്ചുകൈകളിലൊതുങ്ങി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാവൈഭവം പരിസരങ്ങളെ അതിക്രമിച്ചു വിസ്മയകരമാംവണ്ണം പുഷ്ടിച്ചു പരിമളം ചിന്നി.

രാഘവൻപിള്ളയുടെ പ്രസിദ്ധിയിലേയ്ക്കുള്ള പ്രയാണത്തെ പടിപടിയായി വിവരിക്കുക അശക്യമാണു്. ഒരു ദിവസം കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ സുപ്രസിദ്ധനായ ഒരു കവിയായി സഹൃദയലോകം അദ്ദേഹത്തെ പുകഴ്ത്തുവാൻ തുടങ്ങി എന്നു പറയുവാൻ സാധ്യവുമല്ല. പക്ഷേ, അത്ഭുതകരമാംവിധം ചുരുങ്ങിയ ഒരു കാലഘട്ടത്തിനകം, ഏതാനും കുറെ സ്വച്ഛന്ദഗീതങ്ങൾകൊണ്ടുമാത്രം തന്റെ യശഃസ്തംഭം പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു.

ചില കവികളുടെ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തെ രസകരമായി വിവരിച്ചുകാണാറുണ്ടു്. വിശ്രുതന്മാരായ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠന്മാർമാത്രമാണു് അവരുടെ ഗുരുഭൂതന്മാർ. സിദ്ധരൂപം ഉരുവിടൽ തുടങ്ങിയ അഭ്യാസരീതി. ശിഷ്യരാകട്ടെ, പിഞ്ചുപൈതലായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ കവിതാവാസന പ്രകടിപ്പിക്കുകയായി. എട്ടുവയസ്സാകുമ്പോഴെയ്ക്കും ഒരു ശ്ലോ

ത്രമോ ശതകമോ ചമച്ചുകഴിഞ്ഞു. പന്ത്രണ്ടുവയസ്സാകുമ്പോഴെയ്ക്കും ഒരു കാവ്യവും. ഗുരുഭൂതൻ വിസ്മയാധീനനാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയൊന്നും രാഘവൻപിള്ളയെക്കുറിച്ചു പറയുവാനില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാലയജീവിതം ഇക്കാലത്തെ ഒരു സാധാരണവിദ്യാർത്ഥിയുടേതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നില്ല. സ്കൂൾഫൈനൽമാത്രമേ അദ്ദേഹം ജയിച്ചിട്ടുള്ളു. പക്ഷേ, സഹജമായ കലാവാസന എന്നു് ഒന്നുണ്ടല്ലോ, അതു് അദ്ദേഹത്തിൽ പ്രകടമായി പ്രസ്ഫുരിച്ചിരുന്നു. വിദ്യാലയങ്ങൾക്കും കലാശാലകൾക്കും അതീതമായ കവിതാപാടവം അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ഒരു ഗുരുഭൂതനെയല്ല, പല ഗുരുദേവന്മാരെയുമല്ല, മലയാളസാഹിത്യലോകത്തെത്തന്നെ അതു് അത്ഭുതപരതന്ത്രമാക്കി.

കൂട്ടുകൂടിയിരുന്ന ആ സന്ദർഭങ്ങൾ, ഒന്നിച്ചു വിദ്യാലയത്തിലേയ്ക്കു പോയിരുന്ന ആ ദിവസങ്ങൾ, ഇന്നും എന്റെ ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു. ഇങ്ങിനി വരാതവണ്ണം മറഞ്ഞുപോയ ആനന്ദതുന്ദിലങ്ങളായ ആ നിമിഷങ്ങൾ! അന്നെല്ലാം അകംകുളുർക്കെ ചിരിക്കുന്ന, ഉള്ളഴിഞ്ഞു സംസാരിക്കുന്ന, നിഷ്കളങ്കഹൃദയനായിരുന്ന ആ സ്നേഹിതൻ കാലാന്തരത്തിൽ വിഷാദാത്മകനായ ഒരു യുവകവിയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അതിൽ ഒരു ജീവിതരഹസ്യം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള രാഘവൻപിള്ളയുടെ ചിത്രം ഇതാണു്: ത്രിക്കു

മായ ലോകനീതിയോടുള്ള പ്രതിഷേധം വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ടു്, ഏതോ പോർവിളിയെ വിദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന ഒരന്വേഷണഭാവത്തിൽ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന ശിരസ്സു്; ശോകയാതനകളുടെ തീപ്പൊരി പാറുന്ന ജീവത്തായ നയനങ്ങൾ. പുഞ്ചിരികൾ പൊഴിഞ്ഞിരുന്നു, തേങ്ങിക്കരയുവാൻ വയ്യാഞ്ഞിട്ടു്. സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണമായ ഹൃദയത്തിനു് ഇത്തരമൊരു കണ്ണാടിയുണ്ടായതാണത്ഭുതം. വിളിന്നചിത്രങ്ങൾ പലരും കണ്ടിട്ടുണ്ടാകാം. എന്റെ ചിത്രമിതാണു്.

രാഘവൻപിള്ളയുടെ ഹൃദയം മൃദുവും ക്ഷിപ്രസ്പൃശിയുമായിരുന്നു. ഉദാരമായ ആ ഹൃദയം ഒരു തൊട്ടാവാടിയായി രൂപാന്തരപ്പെടുവാൻ സാരമായ കാരണങ്ങളൊന്നും ചിലപ്പോൾ വേണ്ടിയിരുന്നില്ല. ഈ ലേഖകനെ ഇന്നും വേദനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സംഭവം ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമാണു്. സായാഹ്നവേളകളിലെ സുഹൃൽസമ്മേളനങ്ങളിൽ അതാതാഴ്ചകളിലെ മലയാളവാരികകൾ—ചിത്രവാരികയും മാതൃഭൂമിയും—പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്ന കവിതകൾ അക്കാലത്തു പ്രായേണ സംഭാഷണവിഷയമാകാറുണ്ടായിരുന്നു. ആ അവസരങ്ങളിൽ, അപൂർവ്വമായി, ആ കവിതകളെ അനുകരിച്ചു തങ്ങളുടെ ധിഷണാവിലാസംപോലെ വിനോദകവിതകൾ ഉണ്ടാക്കിച്ചൊല്ലുക പലരുടേയും പതിവായിരുന്നു. അത്തരം കവിതകൾ പലപ്പോഴും സഭ്യതയെ സമീപിക്കുകപോലും ചെയ്തിരുന്നില്ലെന്നതു പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണു്. ഒരിക്കൽ,

രാഘവൻപിള്ള പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ 'ആദ്യസാഹിത്യം' എന്ന ലഘുകവിതയെക്കുറിച്ച് അങ്ങിനെയൊരു വിനോദകവിത രചിക്കുവാനുള്ള വിചാരശൂന്യത ഈയുള്ളവനുണ്ടായി. ദുർവിചാരം ലേശംപോലും തീണ്ടിയിട്ടില്ലായിരുന്ന എന്റെ പ്രവൃത്തി, രാഘവൻപിള്ളയെ കുപിതനാക്കി, ക്ഷുഭിതനാക്കിത്തീർത്തു. അതിൽപ്പിന്നെ, ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹബന്ധം ദീർഘകാലം മൗനമുദ്രയാൽ അങ്കിതമായിരുന്നു. പിന്നീട്, 'തുഷാരഹാര'ത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനുശേഷം, സ്നേഹാകുലനായ ആ ഇഷ്ടതോഴൻ, അതിന്റെ ഒരു പ്രതി പാരിതോഷികമായി എനിക്കു സമ്മാനിച്ചാണ് ആ കാലഘട്ടത്തിനു വിരാമമിട്ടതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയെ അനുകരിച്ച് ഒരു വിനോദകവിത ഞാൻ ചൊല്ലിയതല്ല രാഘവൻപിള്ളയ്ക്കസഹ്യമായതു്. എന്നെപ്പോലെയുള്ള ഒരു സ്നേഹിതൻ അങ്ങിനെയൊരു ചപലസാഹസത്തിനു മുതിർന്നതാണ് ഋജുബുദ്ധിയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ വികാരക്ഷുബ്ധനാക്കിയതു്. ലളിതഹൃദയത്തിന്റെ ഗതിവിശേഷം! വിമർശകവാക്ശരങ്ങളെ അലക്ഷ്യമായി, അധൃഷ്യമായി, അലസമായി വീക്ഷിക്കുവാനുള്ള മനോഭാവം രാഘവൻപിള്ളയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നോ എന്നസംഗതി സംശയഗ്രസ്തമാകുന്നു. ഈയിടെയുണ്ടായ ഒരു സംഭവം വിവരിച്ച് എന്റെ ആശയം വിശദീകരിക്കാം. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുമുമ്പു മി: ചങ്ങമ്പുഴയും ഞാനുംകൂടി ഇടപ്പള്ളിക്കു വണ്ടികയറുവാനായി എറണാകുളം റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഒരു

മി: വാലത്ത് മി: ചങ്ങമ്പുഴയെ സമീപിച്ച് അല്പം സങ്കോചത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു, "ഞാൻ attack ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പരിഭവിക്കരുത്." attack എന്നു കേട്ടാൽ മി: ചങ്ങമ്പുഴ വാടിത്തളർന്നു വിഷണ്ണനായിത്തീരുമെന്നാണ് ആ ചങ്ങാതി കരുതിയത്. ആന്തരികമായ പ്രചോദനത്തിന്റെ ഫലമായി സൃഷ്ടിപരമായ കലാനിർമ്മിതിയിൽ നിരന്തരം പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മേധാശാലികളുണ്ടോ വിമർശകന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിൽ ചഞ്ചലചിത്തരാകുന്നു! പ്രതിരോധിയുടെ മനഃസ്ഥൈര്യത്തെ പാടേ വിപാടനം ചെയ്യുന്ന സവിശേഷമായ ആ ചിരിയോടുകൂടി ചങ്ങമ്പുഴ പ്രതിവദിച്ചു: "നിങ്ങൾ ഒന്നല്ല, ഒരു നൂറ്, attack ചെയ്യുവിൻ. അതാണ് ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. പണം കൊടുത്തും ഞാൻ attack ചെയ്യിക്കാറുണ്ട്." ഈ അശനിപാതത്തോടുകൂടി ആരംഭിച്ച വാഗ്ധാര ഒരു മണിക്കൂറിലധികംനേരം മി: വാലത്തിന്റെ കർണ്ണരന്ധ്രങ്ങളിൽ പതിച്ചപ്പോൾ, അദ്ദേഹം അന്ധാളിച്ചുപോയി. ഇടപ്പള്ളി റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിലേയ്ക്കുതന്നെ അദ്ദേഹവും ടിക്കറ്റുവാങ്ങിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, പക്ഷേ, ആ സാഹിത്യവിമർശകൻ തരംനോക്കി തൊങ്ങുമായിരുന്നു. രാഘവൻപിള്ളയായിരുന്നു മി: ചങ്ങമ്പുഴയുടെ സ്ഥാനത്തെങ്കിൽ ഇപ്രകാരം ഒരു രംഗം ഉണ്ടാകുമായിരുന്നോ എന്ന കാര്യം വാദഗ്രസ്തമാണ്.

മിതഭാഷിയായിരുന്നു രാഘവൻപിള്ള. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം ഏതോ ഒരു ഭാരം പേറുന്നതുപോലെ,

എന്തോ ഒരു രഹസ്യം നിഗൂഹനംചെയ്യുന്നതുപോലെ, തോന്നിയിരുന്നു. നിഷ്ഠുരമായ സമുദായജീവിതം നിർദ്ദയം പൊഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ക്രൂരതാഡനങ്ങളും ചെറുത്തുകൊണ്ടു തലപൊക്കി നിന്നിരുന്ന ആത്മാഭിമാനമായിരുന്നിരിക്കണം അതിനു ഹേതു. അനുഭവങ്ങളും ആദർശങ്ങളും തമ്മിൽ പ്രായേണ കാണാറുള്ള വൈരുദ്ധ്യത്തെ പ്രായോഗികമനഃസ്ഥിതിയോടെ അഭിവീക്ഷിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശീലിച്ചില്ല. അനിതരസാധാരണങ്ങളായ സംഭവങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല ആ ജീവിതത്തെ നിരാശാപൂർണ്ണമാക്കുവാൻ. മാത്രമല്ല, ഉദാരഹസ്തങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ താലോലിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. എങ്കിലും, തികഞ്ഞ ആദർശവാദിയും വികാരഭരിതനുമായിരുന്ന രാഘവൻപിള്ള സ്വയം ഒരു സങ്കല്പലോകം സൃഷ്ടിച്ചു്, നിരാശയെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു്, അവിടെനിന്നും 'മണിനാദം' മുഴക്കി.

ചരിത്രപുരുഷൻ ഭാവനയിൽ കണ്ടിരുന്ന ആ സ്വർഗ്ഗസാമ്രാജ്യം സമാഗതമാകുന്നതെന്നാണോ? സമ്പത്തിന്റേയും സമുദായത്തിന്റേയും കിങ്കരന്മാരായ അസമത്വങ്ങളും അസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും വ്യക്തികളെ ശ്വാസംമുട്ടിക്കാതിരുന്നുവെങ്കിൽ, ധിഷണാവിലാസത്തിനുമുമ്പിൽ പാരമ്പര്യമഹിമ വിലങ്ങടിച്ചു നില്ക്കാതിരുന്നുവെങ്കിൽ, മനുഷ്യത്വത്തിനു മാനവസമുദായത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തിലേക്കുയരുവാൻ കഴിവുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ, രാഘവൻപിള്ള ഇന്നു മലയാളസാഹിതിക്കു നഷ്ടപ്പെടുകയില്ലായിരുന്നു

ഏതാദൃശമായ സമുദായനീതി പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാനാണല്ലോ പുരോഗമനകക്ഷിക്കാരുടെ ഇന്നത്തെ പരിശ്രമങ്ങൾ. ക ണ്ണെത്താത്ത ആ നവലോകത്തിന്റെ രക്തസാക്ഷിയത്രേ രാഘവൻപിള്ള.

രാഘവൻപിള്ളയുടെ കവിത വിഷാദാത്മകമാണെ ന്നും പരാജയപ്രസ്ഥാനത്തിലുൾപ്പെട്ടതാണെന്നും ഉള്ള വിമർശകമതം ഇവിടെ അനുസ്മരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ വിഷാദാത്മകത്വം അകൃത്രിമരമണീയമാണു്. സ്വജീവരക്തംകൊണ്ടു് അതിനു് അദ്ദേഹം ആത്മാർത്ഥത കൂട്ടി. ലൗകികജീവിതത്തിലുണ്ടാകുന്ന പരാജയങ്ങൾ ക വിതാവിഷയങ്ങളാക്കുന്നതിൽ കവി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന പാ ടവവും സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയും സമുദായമാലിന്യങ്ങളെ ദൂരീകരി ച്ച് ശുദ്ധമായ ഒരന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായി ത്തീരുന്നു. തന്മൂലം, ജനതയുടെ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ചിന്താ ശക്തിയെ ഉണർത്തിവിടുന്ന പരാജയപ്രസ്ഥാനക്കാർ, മ നുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ വിജയപതാക പിടിച്ചുകൊണ്ടു മുന്നണിയിൽ നടക്കുന്ന യോദ്ധാക്കളാകുന്നു.

ആയിരത്തി ഒരുന്നൂററി പതിനൊന്നാമാണ്ടു മിഥുന മാസം ഇരുപത്തൊന്നാംതിയ്യതി ശനിയാഴ്ച രാത്രി നട ന്ന ആ ദാരുണസംഭവം—ആ ആത്മഹത്യ—വികാരവി വശനാകാതെ ഇന്നും ഓർക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. അങ്ങിനെ യൊരു അത്യാഹിതം ഉണ്ടാകുമെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ രാഘവൻപിള്ളയുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളും

കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹിതന്മാക്കപോലും കഴിവുണ്ടാ യിരുന്നില്ല. കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ, അതു സംഭവിക്കു മായിരുന്നോ എന്നും സംശയമാണു്. അലംഘനീയാ കമ ലാസനാജ്ഞാ. "താല്ക്കാലികമെങ്കിലും അപ്രതിരോധ്യ മായ ഒരു ഹൃദയക്ഷോഭത്തിന്റേയോ, ദീർഘവും അവ ഗാഢവുമായ ആലോചനയുടെ ഫലമായ നിശ്ചയത്തി ന്റേയോ പരിണാമമായിരുന്നോ അതു് എന്നറിയുവാൻ തരമില്ല. ലോകസമക്ഷം തന്റെ അന്ത്യനിവേദനം സ മപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടത്ര സമയം അദ്ദേഹം കാത്തുനിന്നു എന്ന വസ്തുതമാത്രം വ്യക്തമാണു്. ജീവിതഭാരങ്ങൾ പേ റി തളന്നു്, തകന്നതല്ല ആ ആത്മാവു്. ലോകത്തിലെ അനീതികളോടു പൊരുതുവാൻ, വേണമെങ്കിൽ ഏകനാ യി നില്ക്കുവാൻ, അദ്ദേഹത്തിനു ശക്യമായിരുന്നു. കരഞ്ഞു കൊണ്ടു പിരിയുവാൻ ആ കാമുകനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതി നു പ്രണയവഞ്ചന ഹേതുകമായിരുന്നോ എന്നു 'മണി നാദം' വ്യക്തമാക്കുന്നില്ല.

"അവളവകിലദൂരെയാണെങ്കിലും
അരികിലുണ്ടെനിയ്ക്കെപ്പൊഴും കൂട്ടിനായ്
നിഹതനാമെന്നെയോത്തോ മുരളിയിൽ
നിറവതുണ്ടൊരു നിശ്ശബ്ദരോദനം."

അപങ്കിലമായ പ്രേമസവ്വസ്വത്തെ ധീരോദാത്തനായ ക്ക നായകന്റെ പൌരുഷത്തോടുകൂടി എന്തുകൊണ്ടു സ്വാ യത്തമാക്കിയില്ല? ഈദൃശമായ ചിന്താവീഥിയിലൂടെ

ഞാൻ സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴും, ഓർക്കുമ്പോഴും ഞെട്ടുന്ന ആ സംഭവത്തിനു കാരണം കാണുന്നതിങ്ങിനെയാണ്: ആദശ്ശങ്ങളും അലതല്ലിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ രാഘവൻപിള്ളയുടെ മൃദുലഹൃദയത്തെ നിഷ്ഠുരമായ ലോകയാഥാത്മ്യങ്ങളും ശോകാത്മകമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി. തന്നിമിത്തമുണ്ടായ പരാജയമനോഭാവത്തിൻെറ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, സ്വഭാവനാവിരചിതവും കൃത്രിമവും ആയ ഒരന്തരീക്ഷത്തിൽ വിഹരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ, പെട്ടെന്നുണ്ടായ പ്രണയനൈരാശ്യത്തിൽ ക്ഷീണചിത്തനായി, നീറിപ്പൊരിഞ്ഞു്, ഓമനിച്ചു വളർത്തിയിരുന്ന ആദശ്ശങ്ങളുടെ യജ്ഞവേദിമേൽ അദ്ദേഹം ആത്മാവിനെ സമപ്പിച്ചു. യാഥാത്മ്യങ്ങളോടു മല്ലിടുവാനുള്ള സന്നദ്ധത ഉണ്ടായില്ല.

"ഉൾക്കരുത്തൊന്നു കരസ്ഥമെങ്കി-
ലൊക്കയും സാദ്ധ്യ"മെന്നു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതെന്തിനായിരിക്കാം?

ഹൃദയം! അതു് അദ്ദേഹത്തേക്കാൾ വളന്നു് അദ്ദേഹം അതിലേയ്ക്കൊതുങ്ങി. രാഘവൻപിള്ള നിത്യശാന്തിയെ വരിച്ചു!!!

ഇടപ്പള്ളി,
5—6—1121 } തട്ടായത്തു പരമേശ്വരപ്പണിക്കർ.

'തുഷാരഹാര'ത്തിന മഹാകവി

ഉള്ളൂർ എഴുതിയ

മുഖവുര

"ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള" എന്ന ഉത്തിഷ്ഠമാനനും ഉത്സാഹശീലനുമായ ഒരു യുവകവിയുടെ പേർ സഹൃദയന്മാക്ക് ഇപ്പോൾ ധാരാളം പരിചിതമായിരിക്കും. കഴിഞ്ഞ ഏതാനും കൊല്ലങ്ങളിൽ ഈ രാഘവൻപിള്ളയും ഇടപ്പള്ളിതന്നെ സ്വദേശമായ മറ്റൊരു യുവകവി ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയും അവരുടെ ലഘുകവിതകൾകൊണ്ടു യഥാശക്തി പ്രസാധനം ചെയ്യാത്ത പത്രങ്ങളോ മാസികാപുസ്തകങ്ങളോ കേരളത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്നും സംശയമാണ്. ഒരേ ഞെട്ടിൽ വികസിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്ന രണ്ടു വാസനാസമ്പന്നങ്ങളായ കോമളകുസുമങ്ങളായാണ് ഇവർ ആദ്യമായി എൻ്റെ ദൃഷ്ടിക്കു വിഷയീഭവിച്ചതു്. രണ്ടുപേരുടെ പ്രതിഭയ്ക്കും അഭ്യാസത്തിനും ഉള്ള അസാമാന്യമായ സാദൃശ്യം എന്നെ ആശ്ചര്യപരതന്ത്രനാക്കി. പ്രായത്തിൽക്കവിഞ്ഞ പരിപാകം അവരുടെ കൃതികളിൽ പ്രായേണ സുലഭമായിരുന്നു. ശബ്ദത്തിനുള്ള മാധുര്യവും അർത്ഥത്തിനുള്ള ചമൽക്കാരവും അവയിൽ അക്ലിഷ്ടരീതിയിൽ പരിലസിച്ചിരുന്നു; ചുരുക്കത്തിൽ അവർ രണ്ടു

പേരും എൻെറ പ്രത്യേകവാത്സല്യത്തിനു പാത്രീഭവിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞുവല്ലോ.

ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ചില കൃതികൾ ഇതിനു മുമ്പു പുസ്തകാകൃതിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. രാഘവൻപിള്ള തൻെറ ലഘുകൃതികൾ സമാഹരിച്ചു് ആദ്യമായി പ്രകാശനംചെയ്യുന്ന പുസ്തകമാണു് ഞാൻ ഇപ്പോൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു്. ഈ പുസ്തകത്തിൽ അടങ്ങീട്ടുള്ള എല്ലാ കൃതികളും ഭാവുകന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആവൎജ്ജനം ചെയ്യുവാൻ പൎയ്യാപ്തങ്ങളാണു്. അവരുടെ ആദരവിനെ ആൎജ്ജിക്കുവാനും അനൎഹങ്ങളല്ല.

“അഴകിൻെറ തൂവെള്ളിക്കിണ്ണമെല്ലാ-
മഴലുനിറഞ്ഞവയായിരുന്നു;
സ്ഫടികാഭമോഹമരുവികൾതൻ-
ന്നടിയെല്ലാം പങ്കിലമായിരുന്നു;
ചിരിയൊന്നറിയാതെ തൂകിപ്പോയാൽ
ചിരകാലം തേങ്ങിക്കരഞ്ഞിടേണം.
ചെറുമിന്നൽ കണ്ടു തെളിഞ്ഞ മേഘ-
മൊരു ജന്മം കണ്ണീർ പൊഴിച്ചിടേണം.”
“എന്നുൾത്തടത്തിൻ തുടിപ്പുപോലെ
പൊന്നുഷത്താരം ചലിച്ചുനില്ക്കും;
മാമക ചിന്തകളെന്നപോലെ
മാമലക്കൂട്ടമുയർന്നു കാണും;
....

അല്ലിനോടുള്ളൊരെന്നുപല്ലാതി-
യെല്ലാം, കിളികളെടുത്തു പാട്ടും;
അന്തരാത്മാവിൻ രഹസ്യമെല്ലാം
ബന്ധുരസൂനത്തിൽ ദൃശ്യമാകും;
മുഗ്ധമാണെൻപ്രേമമെന്നമട്ടിൽ
മൂടൽമഞ്ഞെങ്ങും പരന്നിരിക്കും.”
“തന്നന്ത്യഗാനവും പാടിപ്പടിഞ്ഞാട്ടു
പൊന്നന്തിപ്പൈങ്കിളി പാറിപ്പോയി;
അല്ലിയെൻറയമ്മലർവാടിയിലിന്നത്തെ
മുല്ലപ്പൂവെല്ലാം വിരിഞ്ഞുതീർന്നു;
അംബുജംതൻ മൃദുമന്ദസ്മിതാങ്കുര-
മന്തിപ്രഭയിലലിഞ്ഞുചേർന്നു;
കൂകിത്തളർന്നൊരു കോകിലം മുററത്തെ
മാകന്ദക്കൊമ്പിലുറക്കമായി;
ആകാശദേശത്തിലെങ്ങാനലയുമെ-
ന്നാശാപതംഗമേ, പോരിക നീ.”

ഇത്യാദി പദ്യഭാഗങ്ങൾ എന്നെ എന്നപോലെ മററു ഭാഷാഭിമാനികളേയും സാഹിത്യരസികന്മാരേയും ആനന്ദിപ്പിക്കാതെയിരിക്കുകയില്ലെന്നു ഞാൻ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

എനിക്കനുഭവപ്പെട്ട ഒരു വസ്തുത, പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥകാരൻ വ്യുല്പത്തികൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനവദ്യമായ വാസന പരിപുഷ്ടമാക്കി നിരന്തരമായി കാവ്യപഥത്തിൽ

സഞ്ചരിക്കുമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് അചിരേണ കേരളത്തിലെ പ്രഥമഗണനീയന്മാരായ കവിപുംഗവന്മാരിൽ ഒരാളായിത്തീരുവാൻ പ്രയാസമില്ലെന്നുള്ളതാകുന്നു. കവിക്കു വ്യുല്പത്തി വേണ്ടെന്നു ചിലർ പറയാറുണ്ടു്. അതു ശരിയല്ല. അപശബ്ദനിരസനത്തിനുമാത്രമല്ല അന്യാദൃശമായ ചാരുതാധായകതയ്ക്കുകൂടി അതിന്റെ സാഹായ്യം ആവശ്യമാണു്.

ശ്രീമാൻ രാഘവൻപിള്ളയ്ക്കു സകലസിദ്ധികളേയും ആശംസിച്ചുകൊണ്ടു തല്ക്കാലം വിരമിക്കുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം, } ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ.
21—10—1110. } എം. എ., ബി. എൽ.

൧. ആദ്യസാഹിത്യം

ശാന്തസുന്ദരമയമായിടും ശരൽക്കാല-
സാന്ധ്യരാഗാഭയെങ്ങും പരന്നിടുമ്പോൾ,
പാർവ്വണശശിതന്റെ പാലൊളിപ്പട്ടുസാരി
പാരിടവധൂടിയെയുടുപ്പിക്കുമ്പോൾ,
മെത്തിന കുതുകത്താൽ പത്രികൾ കളസ്വനാ-
ലെത്തിടും രജനിയെപ്പുകഴ്ത്തിടുമ്പോൾ,
തന്നലക്കരങ്ങളാൽ താളംപിടിച്ചുകൊണ്ടും,
വെൺനുരപ്പൂപ്പുഞ്ചിരി പൊഴിച്ചുകൊണ്ടും,
കണ്ണങ്ങൾക്കത്യാനന്ദമേററിടുമോരോതരം
വർണ്ണങ്ങൾ പാടിപ്പാടിയിളകിക്കൊണ്ടും,
ഉണ്മയിലലസയായ് പാഞ്ഞിടും തടിനിതൻ
വെണ്മണൽവിരിപ്പിട്ട പുളിനംതന്നിൽ,
ഏകനായിരുന്നതിതുഷ്ടനായ് തടിനിയും
നാകവും മാറി മാറിസ്സമീക്ഷിക്കുന്നു,
പ്രാകൃതരൂപനാകുമാദിപുമാന്റെ പരി-
പൂതമാം മനസ്സൊന്നു തുടിച്ചിരിക്കും;
മെച്ചത്തിലവൻതന്റെ മാനസമനന്തമാം
സച്ചിത്സ്വരൂപംതന്നിൽ ലയിച്ചിരിക്കും;
പെട്ടെന്നാ ഹൃദയമാം താരു വഴിഞ്ഞു പുറ-
പ്പെട്ടതാം മകരന്ദധാരികയല്ലോ,
വാഗ്ദേവിതൻ നൽസ്തന്യപീയൂഷ,മല്ലെന്നാകി-
ലാദ്യസാഹിത്യമായിട്ടറിവൂ ലോകം.

൨ *

൨. സന്ധ്യാസംഗീതം

I

കലിതാഭമവനിയിൽ കനകാഭിഷേകം ചെയ്യും
കതിരവൻ കടലുള്ളകം പതിച്ചനേരം
സുരവരപുരസരിത്തതിങ്കൽ നീരാടിത്തൻെറ
കരിമുകിൽക്കചഭരം കരത്താൽ ചിക്കി,
അന്തിമേഘപാളികളാലന്തരീക്ഷാങ്കണം തന്നിൽ
ചെന്താരടിപ്പാടുകളെയെമ്പാടും ചിന്നി,
പാടലാഭ പരന്നിടുമധരങ്ങളിലുംകാററി-
ലാടുമന്തിമല്ലരിതൻ മലരാൽക്കാട്ടി,
മന്ദം മന്ദം വിടർന്നിടും കുന്ദസുമങ്ങളിലൂടെ
മന്ദഹാസവിലാസശ്രീ നിതരാം തൂകി,
സാന്ധ്യതാരമായിടുന്ന ചന്ദനത്തിൻ തിരി കയ്യി-
ലേന്തിക്കൊണ്ടിങ്ങെത്തും സന്ധ്യേ,യഖിലവന്ദ്യേ!
ജയിക്കയാനന്ദമൂർത്തേ, ജയിക്ക സൽഗുണകീർത്തേ!
ജയിക്ക നീ രജനിക്കഞ്ഞെഴുന്ന വിത്തേ!

II

മുരണ്ടുകൊണ്ടളിനിര സുമങ്ങളിൽ ചെന്നു ഭക്തി-
തിരണ്ട ശംഖൊലിയേററം മുഴക്കിനില്ക്കേ,

മലർവാടിക്കകമെത്തി മലയമാരുതൻ മന്ദ-
മധുരമാമിടയ്ക്കുതന്നൊലി പൊഴിയ്ക്കേ,
നളിനികൾ മുകുളാരംഭമിയലുമുൽപലങ്ങളും
ലളിതഹാസങ്ങൾ കൂപ്പിത്തൊഴുതു നില്ക്കേ,
കൊഴിഞ്ഞീടും ദലങ്ങളാൽ ലതികകളർച്ചന ചിത്തം-
വഴിഞ്ഞിടും ഭക്ത്യാ നിന്നിൽക്കഴിച്ചുനില്ക്കേ,
ആശ്രിതയാം ഭവതിക്കു സ്വാഗതമരുളുവാനായ്
പാകതയിന്നോളമെന്നിൽ പകർന്നില്ലീശൻ.

III

ചരമാർക്കശവദാഹം കഴിച്ചുകൊണ്ടെത്തും നിന്നോ-
ടരവിന്ദനിരകൾക്കൊരരിശമുണ്ടാം.
ചെറുതുമില്ലതിൽത്തെററീ,യുലകത്തിലഖിലർക്ക-
മരുമക്കണ്ണായിരിക്കാനെവനു സാദ്ധ്യം?
തകർന്നിടുമെത്രയെത്ര തരുണർതൻ ഹൃദയത്തിൽ
പകർന്നിടുന്നില്ല നീയും പരമാനന്ദം!
ഗരിമാവു കലരും നിന്നിരുളിലെ വെളിച്ചത്തിൽ
പരമതത്ത്വങ്ങളെത്ര തെളിവതില്ലാ!
പകലിന്റെ പാൽക്കളിയിലൊളിയററ താരകങ്ങൾ-
ക്കകതളിർ കുളിർപ്പൂ നിൻ നിഴലു കാൺകേ;
ത്വച്ചേവടിത്തളിരിണ തലോടുകമൂലമല്ലോ
കൊച്ചുമിന്നാമിനുങ്ങിനു തെളിച്ചമുണ്ടായ്.

മന്നിലേയ്ക്കു പോന്ന നിന്നെത്തിരഞ്ഞുകൊണ്ടന്തിവാ
സുന്ദരതാരകമൊന്നു പകച്ചുനില്ക്കേ, (നീയു
ആട്ടമേച്ചിട്ടടവിയിൽ നടക്കുമൊരിടയനും
കൂട്ടുതേടിപ്പറക്കുന്ന വിഹഗങ്ങളും
കരിക്കാടി കുടിക്കാതെ കരംപൊട്ടി ധനാഢ്യർതൻ
നിറയ്ക്കു വിൺതുണ്ടു തീർക്കാൻ പ്രയത്നിപ്പോരും
ജനനിതൻ തുണിത്തുമ്പിൽ തൂങ്ങിനിന്നു കരയുമൊ-
രനഘവിലാസമേലുമിളംകിടാവും
അവനിയിലമിതാഭമണഞ്ഞു കൂത്താടിടുന്ന
ഭവതിതൻ തണൽപറ്റി തളച്ചു തീർപ്പൂ;
പകലിനെയിരുളുമായ് കലഹങ്ങളടിക്കാതെ
പരമപാവനേ, നീയും പറഞ്ഞയയ്ക്കേ,
അന്ധതയിലാണ്ടുപോകുമടിയങ്ങൾക്കകതാരി-
ലംബികേ! നിന്നൊളിയൊരു കുളിരു ചേർപ്പൂ!

൯. ആശ

ജീവതന്ത്രികൾ തൂകും
നിസ്തുലഗീതം കേട്ടു
ഭാവിയെച്ചിന്തിക്കാതെ
ഭാസുരപ്രഭാതത്തിൽ,

മർത്ത്യമാനസമാകും
പന്നഗശ്രേഷ്ഠൻ നിജ-
പത്തിയും പൊക്കിപ്പിടി-
ച്ചാടുന്നു ജാതോന്മേഷം.

ആടലിലാനന്ദം ക-
ണ്ടുള്ളത്തിൽ സംതൃപ്തവാ-
നാകുമാ ഭുജംഗത്തെ-
ക്കൊത്തിക്കൊണ്ടുയരുവാൻ

പൊക്കത്തിൽ വിഹരിച്ചു-
ള്ളാശയാം പരുന്തെന്നും
തക്കവുംനോക്കിത്താണും
പൊങ്ങിയുമാകാശത്തിൽ.

ചിലപ്പോൾ കരസ്ഥമാം
പന്നഗം താഴെ വീഴും,
ചിലപ്പോൾ വൻതാപത്താൽ
തൻപത്രം കരിഞ്ഞീടും,

എങ്കിലും തെല്ലുപോലും
പിന്തിരിഞ്ഞീടാതിര
തൻകൊക്കിലാക്കാനാണാ-
പ്പക്ഷിതൻ പരിശ്രമം!

മതിയെന്നാശേ, നിന്നെക്കൂടിയും വിഴുങ്ങുവാൻ
ചതിയനൊരുങ്ങുണ്ടു് — കാലമാം കാളസർപ്പം....!!

൮. ഒരു കാശു്

മദ്ധ്യാഹ്നമാർത്താണ്ഡന്റെ
തീവ്രമാം മയൂഖത്താ-
ലിദ്ധരാതലം തപ്ത-
ലോഹമായ് ജ്വലിക്കവേ,

ഉജ്ജ്വലന്മരുത്തുമ-
ന്നാതപം സഹിയാഞ്ഞു
പച്ചിലക്കുടക്കീഴിൽ
നിശ്ചലം നിലക്കൊൾകേ,

ഹാടകമണിമേട-
യ്ക്കുള്ളിലായ് ധനാഢ്യന്മാ-
രാടലെന്നിയേ പങ്ക-
വീശിച്ചു ശയിക്കവേ,

ദാരുണം കേൾക്കായാർക്കും
"ദൈവമേ, ഒരു കാശു്"
ദാരിദ്ര്യപ്പിശാചിന്റെ
കണ്ഠസ്ഥലഘോരാരവം!!

വിദ്യാലയങ്ങൾ വിട്ടി-
ട്ടണ്ണുവാൻ ഗമിക്കുന്നോ-
രദ്ധ്യാപകാദ്ധ്യേതാക്കൾ
പിന്നെയും ശ്രവിക്കയായ്:—

"ദൈവമേ!-യൊരുകാശി-
യച്ഛനില്ലാത്തോരെൻറ-
കൈതലിന്നൊരു കാശു
തന്നീടിൻ തമ്പ്രാക്കളേ!"

മസ്തകംതന്നിലക്കൻ
ചെങ്കനൽ വർഷിക്കുന്നോ-
രസ്ഥിപഞ്ജരേ, നിന്നാ-
ണനുഭവിച്ചതീ വാക്യം!

നിത്യവും ശ്രവിക്കുമീ
വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ടാകാ-
മധ്യാപിനയ്യോ കഷ്ടം,
മാറിടം വിണ്ടു കാണ്മൂ!!

തണ്ടെല്ലു തലോട്ടുന്നോ-
രുദരം ഭയങ്കരം,
കണ്ടോട്ട സമമായ
കണ്ണുകൾ ജീവച്ഛവം!

ഒരു കാഴ്ച്

കണ്ടുകൊണ്ടതിലൂടെ
പാഞ്ഞിടും നരന്മാൎക്കീ
രണ്ടുകാൽക്കരങ്ങന്മാൎ-
ക്കില്ലയോ ഭാവഭേദം!

കവിയും ഖേദത്തിനാ-
ലായതു സമീക്ഷിയ്ക്കും
കവിയോ, വാനോ, തെല്ലു
കണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചേയ്ക്കാം.

കൊച്ചുകുട്ടികൾപോലും
കല്ലെറിഞ്ഞോടിക്കുന്ന
പിച്ച യാചിക്കും പെണ്ണാ,-
ണിങ്ങു നാം കാണും സത്വം;

കീറിയ പഴംപായിൻ
തുണ്ടിലായവൾതന്റെ
ചാരവേയെന്തോ കാണ്മൂ
ചേതനയുണ്ടതിന്നും;

ഉൎവ്വിയിലിവൾക്കുള്ളോ-
രല്ലലിൻ ഭാരം കൂട്ടാൻ
ദുൎവ്വിധിയെറിഞ്ഞതാ-
ണിക്കൊച്ചുഭാണ്ഡംകൂടി;

ന

ഇടപ്പള്ളിക്കൃതികൾ

ദാരിദ്ര്യാർണ്ണവത്തിൽനി-
ന്നായുഷ്ക്കാലമശേഷം തിരയാടാനാണ്
ഹീരമാണതു പക്ഷേ
ലോകരുമറിയില്ലയോ;

ഏകയായഹോരാത്രം
തള്ളിനീക്കീടുമവൾ-
ക്കേകിടാമതും തെല്ലൊ-
രാശ്വാസം മനസ്സിങ്കൽ;

അപ്പിഞ്ചുവക്ത്രത്തിൽനി-
ന്നുതിർന്നിടുമലശബ്ദ-
മിപ്പാരിന്നൊരിക്കലെ-
'ഗ്ഗീത'യായ് മാറിപ്പോകാം!

കാലുകൾ കുടഞ്ഞയ്യോ,
കേഴുകയായി മുല-
പ്പാലിനക്കുഞ്ഞു, കുഞ്ഞേ,
കേഴുക വൃഥാവിൽ നീ;

പട്ടടക്കാട്ടിൽ ചില
പാഴ്മണൽത്തരി കൂട്ടാൻ
കഷ്ടമേ,യമ്മയ്ക്കില്ല
മാംസമജ്ജകൾ തെല്ലും!

ഒരു കാശു്

അമ്മണിപ്പൈതൽക്കവ-
ളെങ്ങിനെ കൊടുത്തീടു-
മമ്മിഞ്ഞപ്പാലു കഷ്ട,-
മമ്മയായ്പ്പോയീയവൾ!

“ദൈവമേ,യൊരു കാശീ-
യച്ഛനില്ലാത്തോരെന്റെ
പൈതലിന്നൊരു കാശു
തന്നീടിൻ തമ്പ്രാക്കളേ........!”

൭. വേണുഗാനം

ബാലകനായെൻമണിമച്ചിൽ ഞാനന്നൊരു
നാകം ചമച്ചു ശയിച്ചീടുമ്പോൾ

കോടക്കാർവർണ്ണനാം ഗോപാലൻതന്നുടെ-
യോടക്കുഴൽവിളി കേട്ടുണർന്നു;

അമ്മൃദുസംഗീതധാര നുകർന്നൊരു
വെണ്മുകിലായ് ഞാൻ കുതിച്ചുപാഞ്ഞു;

കണ്ടകാകീർണ്ണമാം കാപഥം പിന്നിട്ടു-
കൊണ്ടു ഞാനാനന്ദതുന്ദിലനായ്,

കാർവ്വർണ്ണൻതന്നുടെ കാലടി ചുംബിക്കും
കാളിന്ദിയാററിൻ കരയ്ക്കലെത്തി;

കണ്ണൻതൻ കായത്തിൻ കാന്തിവിശേഷത്തെ-
ക്കണ്ടു ഞാനല്ലിന്നിടയിലൂടെ;

ശ്രീകാമ്യമാകുമാപ്പാദാബ്ജം സ്പർശിച്ചേ-
നേകാന്തതതന്നടിത്തട്ടിങ്കൽ;

പുഞ്ചിരിപ്പൂനിലാവേററം പൊഴിച്ചെന്നെ-
യഞ്ജനവർണ്ണനനുഗ്രഹിച്ചു.

എന്നുടെ മുന്നിലായ് നൃത്തംചവിട്ടുന്ന
പൊന്നുണ്ണിക്കണ്ണൻ കഥിക്കയായീ:—

വേണുഗാനം

"നിദ്ര്യയമന്യരാൽ മദ്ദിതരാകുന്ന
മത്ത്യരോടൊത്തു വസിയ്ക്കു വത്സാ;

ദുബ്ബലന്മാരോടും ബാലകന്മാരോടും
നിബ്ബാധം ലീലകളാടിക്കൊൾക;

ഭക്തക്കടക്കവാനാകാത്ത കോവിലിൻ
ഭിത്തികൾക്കുള്ളിലില്ലെൻചൈതന്യം;

നിങ്ങൾതൻ നാഥനാം ഞാനെന്നും നൈമ്മല്യം
തിങ്ങിടും മാനസേയാവസിപ്പു;

പ്രേമത്തിൻ സൗരഭ്യമെങ്ങും പരത്തലാ-
ണീ മന്നിലേവനുമുള്ള കൃത്യം;

ആകുലഭാരം വഹിക്കും നരരിലെൻ-
ഗോകുലമാഹാത്മ്യം കണ്ടുകൊൾക;

കഷ്ടപ്പെടുന്നോർതൻ കണ്ണീർച്ചൊരിച്ചിലിൽ
സ്പഷ്ടമായെൻ'ഗീത' കേട്ടുകൊൾക!!"

൯. ഹൃദയസ്മിതം

കാളമേഘാളികൾ കാലപ്പകച്ചയാൽ
നീലാംബരത്തിൽ നിരന്നെന്നാലും
വാർമഴവില്ലൊളി സ്വപ്നംകണ്ടംബരം
തൂമിന്നൽക്കോൾമയിർക്കൊണ്ടിടുന്നു!

കൂരിരുൾക്കൂട്ടങ്ങൾ കൂത്തടിച്ചെമ്പാടും
പാരം ഭയാനകമാക്കിയാലും
താരകഹീരങ്ങൾ നിശ്ശബ്ദസംഗീത-
ധാരയൊഴുക്കിച്ചിരിച്ചിടുന്നു!

വേനലിൻ കാററിനാൽ സന്തപ്തരായാലും
കാനനച്ചോലകൾ പുഞ്ചിരിയാൽ
ആത്മസംഗീതം പൊഴിച്ചുകൊണ്ടെപ്പോഴു-
മാത്മനാഥാന്തികം തേടിടുന്നു!

ഏകാന്തജീവിയായേററം ചവച്ചേറും
മാകന്ദപല്ലവമാസ്വദിച്ചും
പൂങ്കുയിലാനന്ദമഗ്നനായെപ്പോഴും
തേങ്കുളിർസംഗീതം പെയ്തിടുന്നു!

ഹൃദയസ്മിതം

മോഹനമാകുന്ന ദീപകലികയിൽ
സ്നേഹപ്രവാഹം നശിച്ചെന്നാലും
അസ്തമിച്ചീടാൻ തുടങ്ങുന്ന നേരത്തും
നിസ്തുലകാന്തി ചൊരിഞ്ഞിടുന്നു!

അല്ലലിന്നന്ത്യത്തിലാനന്ദമാണെന്ന-
തല്ലാതെയെന്തിവസ്തുവാന്തരാർത്ഥം?
സത്യമതിങ്ങിനെയാണെങ്കിലെന്നുടെ
ദഗ്ദ്ധഹൃദയമേ! നീ ചിരിയ്ക്കൂ........!

൭. കഴിഞ്ഞ കാല്യം

കുട്ടിക്കതിരവനംബരലക്ഷ്മീതൻ
പട്ടുടയാടയിൽ തൂങ്ങിടുമ്പോഴും,
ഞെട്ടിയുണർന്നൊരു ബാലമരുത്തു പൂ-
മൊട്ടിനെത്തട്ടിയുണർത്തിടുമ്പോഴും,
ഇങ്ങിനിയെത്താതെ പോയൊരെൻബാല്യത്തിൻ
മങ്ങിയൊരാ നിഴൽ കാണ്മൂ ഞാനും.

ബാല്യം—എൻജീവിതവാസരംതന്നുടെ
കാല്യം—കലിതാഭമായ കാലം,
പിച്ചനടക്കുവാനമ്മ പഠിപ്പിച്ച
പൊൽച്ചിലമ്പൊച്ചയുതിരും കാലം,
ആവർത്തനോത്സുകമാകുമാ വേളക-
ളീ മർത്ത്യനെങ്ങിനെ വിസ്മരിക്കും?

മങ്ങിക്കിടപ്പതുണ്ടിമ്മലർമുററത്താ
മംഗളജ്യോതിസ്സിൻ കന്ദളങ്ങളും;
കണ്ണീരിൽച്ചാലിച്ച പുഞ്ചിരിയെത്രയീ
മണ്ണിനു ഞാനന്നാളേകിയില്ലാ;
എണ്ണിയാൽ തീരാത്തൊരെത്ര കഥകള-
ന്നെന്നോടീ മാകന്ദമോതിയില്ലാ!

കഴിഞ്ഞ കാല്യം

മാമകബാല്യമെനിക്കതിമോഹന-
മാകുമൊരാരാമം തീർത്തിരുന്നു;

ആനന്ദദായകമാകുമപ്പൂവന-
മാ 'നന്ദനോ'പമമായിരുന്നു;

കാലത്തിൻ കൈവിരൽത്തള്ളലാൽ ഞാനെത്ര
കാതങ്ങൾ പിന്നിട്ടു നില്പതിപ്പോൾ!

പച്ചിലക്കാട്ടിൽപ്പറക്കും കിളികളെൻ-
കൊച്ചുകൈത്തണ്ടിൽ കളിച്ചിരുന്നു;

പൊൻപ്രഭ ചിന്നുന്ന തുമ്പികളെന്മുഖം
ചുംബിച്ചെൻമുന്നിൽ പറന്നിരുന്നു;

ആയവയിന്നെന്നെക്കാണുമ്പോൾ പേടിച്ചു
പായുന്നു, ഞാനിത്ര പാപിയെന്നോ!

മാന്യമാമെന്നുടെ മന്ദിരമന്നെല്ലാം
ശൂന്യതയ്ക്കാവാസമായിരുന്നു;

നാലഞ്ചു കമ്പിനാൽ തീർത്ത കുടിലിൽ ഞാൻ
നാകത്തെ നിത്യവും കണ്ടിരുന്നു;

പ്ലാവിലക്കുമ്പിളിൽപ്പൂഴിച്ചോറന്നെല്ലാം
പാലിലും പ്രീതിദമായിരുന്നു!

൪ *

വ്യ. ഞങ്ങൾ

മനുജരിനിയെന്തൊക്കെയോതിയെന്നാലുമെൻ–
'വനജ'യെ മറക്കുവാനാളല്ല ഞാൻ ദൃഢം;
ചലിതജലബിംബിതമായ നേർശാഖിയിൽ
വളവധികമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നപോലവേ
കുലടയവളെന്നുള്ള കാഹളമൂതുന്ന
കുടിലഹൃദയങ്ങളേ, നിങ്ങൾക്കു മംഗളം!

കദനപരിപൂർണ്ണമെൻജീവിതവീഥിയിൽ
കതിരൊളി വിരിക്കുമക്കമ്രദീപത്തിനെ
—വ്രണിതഹൃദയത്തിന്റെ ദുർബ്ബലതന്തുവിൽ
പ്രണയസുധ പൂശുമെൻപുണ്യത്തിടമ്പിനെ—
അരുതരുതു വിസ്മരിച്ചീടുവാൻ, ജീവിത–
മതിരുചിരമാക്കുന്നതൊന്നിസ്മരണതാൻ!
വിധിയോടൊരുമട്ടൊക്കെ മല്ലടിച്ചീവിധം
വിജനതയിലേകനായ് ഞാനിരുന്നീടവേ,
മധുരഹസിതാർദ്രമാമാനനം തെല്ലു ചാ–
ച്ചമൃതരസമൂറിടും നർമ്മസംഭാഷണാൽ
കരളുരുകിയെത്തുമെൻകണ്ണീർക്കണം തുട–
ച്ചവളരികിൽ നില്പതായ്ത്തോന്നുന്നിതിപ്പൊഴും!

സതിമണികൾ കേവലം സങ്കല്പരൂപരെ-
ന്നതികഠിനമോതുന്ന നിർല്ലജ്ജലോകമേ,

ഒരു നിമിഷമെങ്കിലുമോമലിൻ സന്തപ്ത-
ഹൃദയപരിശുദ്ധിയെക്കണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടിൻ!

കുലതരുണിമാരണിമാണിക്യമാമവ-
ളുലമിവനെയോർത്തു കരകയാണിപ്പൊഴും!

ഹൃദയയുഗളത്തിൻെറ സംഘട്ടനത്തിനാ-
ലുദിതമൊരു രാഗസ്ഫുലിംഗമൊന്നിത്രമേൽ

വളരൊളി പരത്തുമാ വെള്ളിനക്ഷത്രമായ്
വളരുവതു കേവലം കേഴുവാൻ മാത്രമോ?

പിഴുതുകളയുന്നതിന്നാകാത്തൊരപ്രേമ-
ലതികയുടെ പത്രങ്ങൾ—പോയ്പ്പോയ നാളുകൾ

മറവിയുടെ പിന്നിൽനിന്നെത്തിയെന്നോർമ്മയിൽ
മധുരതരചിത്രശതങ്ങൾ വരയ്ക്കയാം!

* * * *

കനകമഴപൊഴിയുമൊരു കാല്യസൂര്യോജ്ജ്വലൽ-
ക്കിരണപരിരംഭണാലുൾപ്പുളകാംഗിയായ്

കുളിപതിവുപോൽക്കഴിഞ്ഞീറനുടുത്തു തൻ-
പുരികുഴലൊരശ്രദ്ധമട്ടിൽത്തിരുകിയും,

ഇടതുകരവല്ലിയിൽ നാനാകുസുമങ്ങ-
ളിടകലരുമക്കൊച്ചു പൂത്തട്ടമേന്തിയും,

അപരകരമാമന്ദമാട്ടി,യറിഞ്ഞിടാ-
തുടപ്പുടവതൻ തുമ്പിടയ്ക്കിടെത്തട്ടിയും,

അലയിളകി നാണംകുണുങ്ങിച്ചിരിചൊരി-
ഞ്ഞൊഴുകുമൊരു കാനനപ്പൂഞ്ചോലപോലവേ

'വനജ' വരവേണിയാളമ്പലത്തിങ്കലേ-
ക്കനുജനൊടൊത്തുകൂടിത്തൊഴാൻ ഗമിക്കുന്നതും;

വഴിയരികിലെത്തിനോ വന്നുനിന്നീടുമെൻ-
മിഴിയിണകളാനന്ദസമ്പൂർണ്ണമാവതും;

അരുണകിരണൊളികളുമ്മവെച്ചീടുന്നൊ-
രരിയ മുട്ടച്ചെമ്പനീർപ്പൂവുപോലോമലിൻ

തുടുതുടെ ലസിക്കുന്ന പൊൻകവിൾക്കുമ്പിങ്ക-
ലൊരു ഞൊടിയിലായിരം ഭാവം തെളിവതും;

തളിരധരപാളിയിൽ തത്തിക്കളിക്കുന്ന
ലളിതഹസിതങ്ങളാം കൊച്ചുപ്പൂമ്പാററകൾ

മമ ഹൃദയമിക്കിളിയേററുമാറങ്ങൊരു
മഹിതതരമാരിവിൽ വീശി മറവതും;

കളിവചനമോരോന്നുരച്ചെന്റെ കൂട്ടുകാ-
രൊളിശരമയപ്പതും, പൊട്ടിച്ചിരിപ്പതും;

തളിർനിരകളിളകുമൊരു വാരുണീവാടിയിൽ
തരളതരതാരകത്താരു വിരിയവേ,

ഞങ്ങൾ

പരിമളമിണങ്ങുന്ന തെന്നലെല്ലാടവും
പരമിളകിയെത്തുന്ന പൊന്നന്തിവേളയിൽ

അമലതരഭക്തിസംവദ്ധസംകീർത്തന-
ത്തിരയിളകുമോമൽത്തന്നാലയപ്രാന്തവും;

ഒരു കനകദീപവു,മായതിൻ ചൂഴവും
"ശിവ,ശിവ"ജപിച്ചിരുന്നീടും ശിശുക്കളും;

അധരപുടമല്പമടച്ചും വിടൎത്തിയു-
മലസഗമനംചെയ്യുമെന്നാത്മനാഥയും;

കളനിനദധാരയാലോമൽ പൈതങ്ങൾക്കു
ചില പിഴയിടയ്ക്കു തിരുത്തിക്കൊടുപ്പതും;

അവളുടെയൊരേട്ടനൊത്തങ്ങേപ്പുറത്തു ഞാ-
നകതളിർ കുളിൎത്തുകൊണ്ടോരോന്നുരപ്പതും;

തരുണിമണി നാമം നിറുത്താതെ ശ്രദ്ധമായ്
തല പകുതി ചാച്ചുകൊണ്ടെത്തിനോക്കുന്നതും;

ഇരുളിലിരുഹൃദയമൊരുഞൊടിയിടയിലൊന്നി
രാനന്ദസൗധം രചിച്ചു തകർപ്പതും—   [ച്ചൊ-

വ്യതിചലനമല്പവുമേലാതെ കാണ്മു ഞാൻ;
മതി, മതി, നിറുത്തട്ടെയെന്നാത്മരോദനം....!

ൻ. കാട്ടാറിന്റെ കരച്ചിൽ

കുലഗിരിയൊന്നിൻ കഴൽ ചുംബിക്കുന്ന
നലമെഴുമൊരു നളിനിതന്നുള്ളിൽ
കളിച്ചിരുന്ന ഞാനൊരായിരം കൊല്ലം
വെളിച്ചമെന്നുള്ളതറിഞ്ഞിടാതഹോ!
നവവർഷാശ്ലേഷപുളകിതയാമാ
നളിനിതന്നുള്ളം തുളുമ്പിയ നാളിൽ
കുതിച്ചു ഞാനുഴിപ്പുറപ്പിലേ,യ്യെന്നാൽ
പതിച്ചിതു കഷ്ടം ശിലാതലംതന്നിൽ!
എടുത്തവിടെനിന്നിവളെ,യാ വന-
പ്പുടപ്പൊരമ്മപോൽ പുണർന്നു ലാളിച്ചാൾ.

പരിചിൽ ശാന്തത പരിലസിക്കുമെൻ-
പരിസരമെല്ലാം പരമസുന്ദരം;
കളിയാടീടുവാൻ കളിരിളംതെന്നൽ,
പുളകം പൂശുവാൻ പുതുകുസുമങ്ങൾ,
കുണുങ്ങിയോടുവാൻ തുണതലപ്പുര,-
പ്പിണങ്ങിയെന്നിലന്നഖിലഭാഗ്യവും!
പഠിക്കുവാനായിപ്പല പത്രങ്ങളും
വിടർത്തി നിന്നിതാ വിപിനലക്ഷ്മിയാൾ.

കാട്ടാറിൻെറ കരച്ചിൽ

മദീയഭാഗ്യത്തിൽ മനം മയങ്ങി ഞാൻ
മദാലസയായിച്ചരിച്ചിതക്കാലം!

തടത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ചെടിനിരയെന്നി-
ലിടസ്സു സുസ്മിതം പൊഴിച്ചു പൂക്കളാൽ;

തുളുമ്പിയാനന്ദമകക്കരുന്നിൽ, ഞാൻ
വളക്കമാല്യങ്ങളവയിലർപ്പിച്ചു;

കിളിനിരകൾതൻ കളകളസ്വനം
കുളിരിയററിയെന്നകതളിരിങ്കൽ;

പകരം ഞാൻ വീണാകണിതം മേല്ക്കുമേൽ-
പ്പകർന്നിതന്നാളപ്പതംഗപാളിയിൽ;

തടില്ലതപോലെ തരളമേനിയിൽ
തടം തല്ലിത്തകത്താലിച്ചു നാളുകൾ

—മദീയജീവിതപ്രഭാതവേളകൾ—
മറഞ്ഞുപോ;—യിനി വരില്ലൊരിക്കലും!

*   *   *

പുറത്തു നോക്കി ഞാൻ പുതിയ നീഹാര-
പ്പുതപ്പു നീക്കിയന്നൊരു പുലരിയിൽ

വരണ്ട പാരിടം, ഇരുണ്ട വിണ്ടലം—
വരേണ്ടതെന്തതിൽപ്പരം ദുരിതങ്ങൾ!

ചുരുക്കിയോതിടാ,മവിടന്നെൻഗതി
തിരിച്ചുവിട്ടിതാ നിയതിതൻ കരം;

പ്രഭാപൂർണ്ണിക്കഭാവമററതാം
പ്രദേശമിപ്പോളെൻപ്രവാഹപദ്ധതി.

കരുണതൻദിവ്യകണികകളെന്നിൽ
നിരന്തരം വന്നു പതിക്കുന്നുണ്ടിപ്പോൾ,

കരച്ചിലില്ലെനിക്കിവിടെയെങ്കിലും
വരുന്നതില്ലമേ സമാധാനം തെല്ലും!

ചെറുക്കുന്നെൻഗതി ചിറയാലേ ചിലർ
മറുത്തുപോകുവാനശക്തയാണു ഞാൻ;

മലയ്ക്കുമാഴിക്കുമിടയിൽപ്പെട്ടിപ്പോൾ
മലയ്ക്കയാണെന്നാൽ മലിനയല്ലേതും;

തിരിച്ച ദിക്കിലേയ്ക്കിനിയൊരിക്കലും
തിരിച്ചുപോകുവാനൊരുങ്ങുകില്ല ഞാൻ.

*   *   *

എനിക്കുമുണ്ടതോ ചിലതെല്ലാ,മൂഴി-
പ്പരപ്പിനോടൊന്നു പറഞ്ഞു പോകുവാൻ;

വരുന്ന വർഷത്തിൻ സമാഗമത്തിലെൻ-
ചിറ തകരുകിൽ കൃതാർത്ഥയായി ഞാൻ....!

൧൦. ഭ്രമരഗീതി

പുലർകാലം പതിവുപോൽപ്പുതുതായി വിതാനിച്ച
മലർവനികയായീടും മണിയറയിൽ;

മിളിതാഭമിടയ്ക്കിടയ്ക്കിളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ-
ക്കുളിരണിത്തെന്നലാകും കളിമഞ്ചത്തിൽ

തളിരാകും തനിപ്പട്ടാമുടയാടയുടുത്തിട്ടു-
ള്ളളംതന്നിൽ ഹിമമണിപ്പതക്കം ചാർത്തി,

കമ്രമായ കായകാന്തി ചിതറിക്കൊണ്ടേറ്റം ലജ്ജാ-
നമ്രമായ ശിരസ്സൊത്തു പരിലസിക്കും;

വസന്തലക്ഷ്മിയാംതന്റെ വരസുതയായ് വിരിഞ്ഞീ
വസുന്ധര വിളക്കുന്ന കുസുമത്തൊത്തേ!

പല പല വേഷം കെട്ടിപ്പറന്നെത്തീടുന്ന ചിത്ര-
ശലഭത്തിൻ പുറംപൂച്ചിൽ മയങ്ങിയോ നീ?

അനുരാഗപത്രം വീശീട്ടനുദിനമടുത്തെത്തു-
മവിവേകിയവൻ നിനക്കനുചിതൻതാൻ;

മഴവില്ലിന്നൊളി കണ്ടു മയങ്ങുമ്പോളുള്ളുറഞ്ഞു
മഴക്കാറുണ്ടെന്ന തത്ത്വം മറക്കയോ നീ?

അപ്രമേയപ്രഭാവശ്രീ തിരളുന്നോരമൂല്യമാം
സുപ്രഭാതമവൻ നിന്നെ വരിച്ചുകാട്ടും,

൫ *

കടവിലഞ്ഞത്തു ഹേമന്തത്തിലും മാരിയിലും ചെന്നു
കിടുകിടുപ്പിക്കും കൊടുംനിശീഥമാക്കും!

എരിതീയിൻ പ്രഭ കണ്ടിട്ടിരയെന്നോർത്തുട്ടത്തെത്തു-
മവിവേകിയവൻ നിനക്കന്റെ ചിത്രൻതാൻ!

അനുരാഗഗാനം പാടീട്ടണയുമീ ഭ്രമരത്തിൻ
മനതാരിൻ മഹിമ നീയറിയുന്നില്ലാ!

കുലീനനല്ലിവനൊട്ടും കുബേരനുമല്ലാ, പിന്നെ-
ക്കുസുമാസ്ത്രസമനല്ലം സുമുഖനല്ലാ;

തുടപ്പേററമിയലും നിൻകവിൾത്തടം ചുംബിക്കുവാ-
നടുത്തീടും മമ ചിത്തം തുടിച്ചീടുന്നു!

പരിമൃദുമലരേ, നീയൊരു മൊട്ടായിരിക്കേ, നിൻ
പരിസരേ പറന്നു ഞാൻ കളിച്ചിരുന്നു;

മന്ദനാമെന്നകതാരു കളിപ്പിക്കുവാനായന്നു
മന്ദഹാസനിലാവു നീ ചൊരിഞ്ഞിരുന്നു;

താരാട്ടായിട്ടിവനന്നുപാടും പാട്ടിൽ, പ്രേമമാധ്വീ-
സാരമേററമൊളിച്ചുന്നു ലസിച്ചിരുന്നു;

നിരവധി സുമങ്ങളെ നിരന്തരം പിരിഞ്ഞിട്ടു
മരന്ദമാധുരിയന്നാൾ ചൊരിഞ്ഞിരുന്നു;

അണുപോലുമതുകളിലനുരക്തനാകാതെ ഞാൻ
പ്രണയഗാനങ്ങൾ പാടിപ്പറന്നിരുന്നു;

ഭ്രമരഗീതി

വിരിഞ്ഞ നിന്നതിൻറെ സുഷമയെ നുകരുവാ-
നിരുളിങ്കലിരുന്നു ഞാൻ ഭജിച്ചിരുന്നു;
ഇമ്പത്തോടിച്ചെറു ചില്ലക്കൊമ്പത്താടിക്കളിക്കും നിൻ
സമ്പത്തിത്ഥം വൃഥാ പുല്ലിൽ പൊഴിച്ചീടുമ്പോൾ
തോന്നീടുന്നുണ്ടെനിക്കു നീയിനിയുമക്കോരകമായ്-
ത്തീർന്നീടുവാൻ, ഫലമെന്തു? ഫലിക്കില്ലല്ലീ!

൧൧. പ്രതീക്ഷ

പോരിക, പോരികെന്നാശാപതംഗമേ,
കൂരിരുളെങ്ങും പരന്നീടുന്നു!
തന്നന്ത്യഗാനവും പാടിപ്പടിഞ്ഞൊട്ടു
പൊന്നന്തിപ്പൈങ്കിളി പാറിപ്പോയി;
അല്ലിന്റെയമ്മലർവാടിയിലിന്നത്തെ
മുല്ലപ്പൂവെല്ലാം വിരിഞ്ഞുതീർന്നു;
അംബുജംതന്നന്ത്യമന്ദസ്മിതാങ്കുര-
മന്തിപ്രഭയിലലിഞ്ഞുചേർന്നു;
കൂകിത്തളർന്നൊരു കോകിലം മുറ്റാത്ത
മാകന്ദക്കൊമ്പിലുറക്കമായി;
ആകാശദേശത്തിലെങ്ങാനലയുമെ-
ന്നാശാപതംഗമേ, പോരിക നീ!

* * *

ആരാലക്കുന്നിൻ ചരിവിലുഷസ്സുതൻ
നീരാളസ്സാരിയിളകിടുമ്പോൾ,
നാനാവിഹംഗനിനദാലുലകൊരു
ഗാനാബ്ധിയായലപൊങ്ങിടുമ്പോൾ,
ആദിത്യരശ്മികളാം രത്നം വാരുവാ-
നാ ദിക്കിൽ മുങ്ങിയുയർന്നിടുമ്പോൾ,
കക്കകളാകുന്ന കമ്രസുമങ്ങളെ-
യൊക്കവേ തെന്നൽ പെറുക്കീടുമ്പോൾ,

പ്രതീക്ഷ

നീട്ടററ രാഗിണി, നീ, ഞാനറിയാതെ
നീളത്തിൽക്കുളകിയുയൻുപോയീ!

നിന്നിമേഷാക്ഷനായ് നില്ക്കുന്നു ഞാനിതാ
നിന്നെ പ്രതീക്ഷിച്ചീയന്തിയോളം;

പോരിക, പോരികെന്നാശാപതംഗമേ,
ക്കുരിരുളെങ്ങും പരന്നീടുന്നു!

* * *

അക്ഷയകാന്തി വഴിഞ്ഞൊഴുകീടുമാ
നക്ഷത്രലോകത്തിനപ്പുറത്തായ്,

ആയത്തമാകാത്തൊരത്ഭുതവസ്തുവി-
നായിട്ടലഞ്ഞു തളന്നൊടുവിൽ

ഇന്നും പതിവുപോ'ലില്ല്യ'യെന്നോതി, നീ-
യെന്നടുത്തെത്താൻ മടിക്കയല്ലീ?

അല്ലെങ്കിൽ പത്രം കരിഞ്ഞു, കരഞ്ഞു നീ-
യല്ലിലെങ്ങാനും കിടക്കയല്ലീ?

വേദനാപൂണ്ണമീ രോദനമാകും നിൻ
വേണുനിനാദമുയന്നിടട്ടേ!

തോരാത്ത കണ്ണീരിൻ മമ്മരം ലോകത്തെ-
ത്താരാട്ടു പാടിയുറക്കിടട്ടേ!

എൻചിരപുണ്യമേ, മന്ദമിഴഞ്ഞു നീ
പഞ്ജരമെത്തിശ്ശയിച്ചുകൊൾക;

കൂട്ടമടച്ചു ഞാനെന്മണിമച്ചിലെ
വാടാവിളക്കു കെടുത്തിടട്ടെ!

൧൮. ജീവിതം

ജീവിതം, ഹാ! ഹാ! ശുദ്ധസുന്ദരം,മതിന്റെ ഞാ-
നീവിധം നെടുവീപ്പാൽത്തപ്തമായ്ച്ചമച്ചാലോ!
ഉന്മദ്ധ നിറയ്ക്കേണ്ട പൊന്നൊളിക്കിണ്ണത്തിങ്ക-
ലീമട്ട കണ്ണീർ പകന്നേന്തി നാമം സൂക്ഷിക്കേണം!

എന്തു ഞാൻ ചെയ്യുമല്ലാതിന്നോളം വായിച്ചതാം
ഗ്രന്ഥമൊന്നിലും കണ്ടില്ല'ല്ലാനന്ദം', മൂന്നക്ഷരം!
ആനന്ദഗാനങ്ങളെപ്പാടാൻ പകത്താന-
മാ 'നന്ദ'നാരാമത്തിൽ പ്പൂക്കലംകാണാവകാശം;
പാരതു വല്ലപ്പോഴുമറിയാതുൽഘോഷിച്ചാൽ
'പാടില്ല!'യെന്നു വാനം മുരങ്ങും സ്തനിതത്താൽ!
മർത്ത്യത മധുരമായ് സ്വപ്നത്തിൽക്കണ്ടാൽ, പിറേറ-
ന്നെത്തിടും പുലരിതൻ പൊൻകവിളിരുണ്ടുപോം!

*　　　*　　　*　　　*

മാരിക്കാറണിഞ്ഞതാം വാരൊളിമഴവില്ലിൻ
ചാരുത നുകന്നു ഞാൻ നിന്നുപോയ് ക്ഷണനേരം;
ഞാനുമൊന്നതുപോലെയാകുവാനല്ലാ,യതു
ഞാനാരെന്നൊരു ചിന്തയുദിച്ചു മമ ഹൃത്തിൽ;
കഴിഞ്ഞു; വരച്ചോരാക്കൈകളാൽത്തന്നെ,യതിൽ
വഴിഞ്ഞ സൗന്ദര്യത്തെ ക്ഷണികപ്രഭമാക്കി!

പാടിയെൻഹൃദയത്തിൽ വാഴുന്നൊരെന്നാശാശുകി
കൂടുവിട്ടതാണന്നാ,ളെത്തിയില്ലിന്നോളവും....!

*　　*　　*　　*

അകലെത്തളിർവല്ലിയേന്തിടും പനിനീർപ്പ-
മുകുളം ചിരിച്ചെന്തോ മൗനഭാഷയിലോതീ,

ശ്രദ്ധാവബോധംതന്നെയക്കാവ്യമെന്നാകിലും
കൂടിയോരിവർക്കെല്ലാമാശപാസമേകീ പാരം;

പാടലാധരങ്ങളാൽ പാവനസന്ദേശത്തെ
പാതിയും മൊഴിഞ്ഞീല പാഴ്മണ്ണിലായീയവൾ!

പുലരിക്കുളിർപ്പുഴ നീന്തിയന്തരിക്ഷത്തെ-
പ്പുളകപ്പുതപ്പിട്ടു മൂടിയൊരിളന്തെന്നൽ

മലയും മറിച്ചിടുംമാതിരി നൈരാശ്യത്താൽ
തലയുന്തരുക്കളിൽത്തല്ലിയങ്ങോടിപ്പോയി....!

മാകന്ദമരക്കൊമ്പി,ലാനന്ദസാമ്രാജ്യത്തി,-
ലാകണ്ഠം തളിർ തിന്നു മദിച്ച കളകണ്ഠം

നീളത്തിലൊന്നോ രണ്ടോ കൂകിപ്പോ,യപ്പോൾത്തന്നെ
കാലത്തിൻ കൂരമ്പതിൻ മൈമേനി താലോലിച്ചു!

തളിർത്തു പിന്നീടുമത്തേന്മാവു പലവട്ടം
കുളിർത്ത ഗാനംമാത്രം കേവലമാശാമാത്രം....!

*　　*　　*　　*

ഇടപ്പള്ളിക്കൃതികൾ

ആഴിയിൽ മുങ്ങിത്തപ്പിയാദിത്യനനഘമാ-
മായിരം രത്നം വാരി വാനത്തിനായിട്ടേകി;
ആകാശമവയെല്ലാമിരുളിൻ ചാണക്കല്ലി-
ലാകംമട്ടുരച്ചോരോ തരവും തിരിക്കുമ്പോൾ,
മഞ്ഞിനെ മാണിക്യമായ് മാററിടും കരങ്ങളാ
മഞ്ജുളരത്നമെല്ലാം മഞ്ചാടിയായിത്തള്ളി....!

*   *   *   *

ചിരി, നാം കരച്ചിലിന്നായിട്ടു മുമ്പേതന്നെ
ചൊരിയുന്നതാം വെറും സ്വാഗതംമാത്രം ചാർത്താൽ;
ഇരുളും വെളിച്ചവും തഴുകിത്തളർന്നാൽ നാ-
മിരുപേരെയും വിട്ടിട്ടന്യത്ര ചേരും ശീഘ്രം.
വിരിക്കും, നമ്മൾക്കൊരു തല്പമങ്ങു, തിലന്നേ-
വരക്കും, നാം ചൊരിഞ്ഞ കണ്ണീരു താരായ്ക്കാണാം.

൧൩. ഒടുക്കത്തെ താരാട്ട്

അമ്മതൻ വാത്സല്യസത്തേ!—സ്നേഹ-
പ്പൊന്മയക്കൂട്ടിലെത്തത്തേ!

കല്യാഭ കോല്യമഹസ്സേ!—യാക്കം
കല്ല്യാണമേറും മഹസ്സേ!

നീയിത്രവേഗം പിരിഞ്ഞു—പോമെ-
ന്നാരിത്ര നാളുമറിഞ്ഞു?

അമ്മിണീ, ചിത്തം തപിക്കും—പെറ്റോ-
രമ്മയെമ്മട്ടിൽ സഹിക്കും?

അയ്യോ! പിളരുന്നെൻമർമ്മം—തീവ്രം
വയ്യേ,യഖിലമെൻകമ്മം!

കേഴുന്നതെന്തിനു ഞാനും—അളു
പാഴിലെന്നോതുന്നു വാനും.

ആയിരം മിന്നൽ നശിപ്പൂ—വിണ്ണിൽ
തോയദമെല്ലാം സഹിപ്പൂ!

ഉള്ളിലൊതുങ്ങാത്ത ഖേദം—കണ്ണീർ-
ത്തുള്ളിയായ്പ്പോവതു ഭേദം....!

മാമകമാനസംതന്നിൽ—അഞ്ചു
തൂമലർക്കാലങ്ങളാം മുന്നിൽ

ഇടപ്പള്ളിക്കൃതികൾ

പ്രേമക്കുരുന്നൊന്നുദിച്ചു—പുത്ത-
നാമൊരു കാന്തിമ വാച്ചു;
എൻകതിരോൻ കതിർവീശി—യതിൽ
കുങ്കുമച്ചാറേററം പൂശി;

കൈവന്ന തോഷാൽ പുളച്ചു—നിത്യം
തൈവല്ലിയാടിക്കളിച്ചു;
ഉഷ്ണത്തിൻ കാഠിന്യംകൊണ്ടു—പാരം
തൃഷ്ണാർത്തയായി വരണ്ടു!

ചൈത്രമാ വല്ലിയെപ്പുല്കി—യൊരു
മുത്തൊളിക്കോരകം നല്കി.
അമ്മലർമൊട്ടു വിരിഞ്ഞു—പെട്ടെ-
ന്നെൻമനോഭാസ്വാൻ മറഞ്ഞു!

അന്ധതയെങ്ങും പരന്നു—മമ
ചിന്തകളെല്ലാം തകർന്നു!
മുമ്മെയമെന്നുടെ ഗാത്രം—കാത്തി-
ത്തമ്മലരൊന്നിനു മാത്രം!

വാരൊളിചിന്നുമസ്സൂനം—എന്നും
വാടില്ലെന്നോർത്തതു ശൂന്യം....!

തങ്കമേ! നിൻെറ ചരിത്രം—പാപ-
പങ്കിലമല്ലാ പവിത്രം!

കട്ടക്കത്തെ താരാട്ട്

മൃത്യുവിൻ പാഴ്നിഴലൊട്ടും—നിന്നി-
ലെത്തിയിട്ടില്ലൊരുമട്ടും;
പൊന്നുഷസ്സിങ്കൽ മറയും—ഒരു
സുന്ദരതാരകം നീയും!
കണ്ടകാകീർണ്ണമാം മാർഗ്ഗം—എന്യേ
കണ്ടതു നീ ദിവ്യസ്വർഗ്ഗം....!

* * *

കാണുന്നു നിന്നെ ഞാൻ മന്നിൽ—പൊറു
വീണൊരക്കാഴ്ചയെൻ മുന്നിൽ;
ആയതനാങ്കത്തിൽ വാണു—പിഞ്ചു-
വായും പിളർന്നു നീ കേണു;
കേഴുന്ന നിന്നെ നിനച്ചു—തോഷാൽ
ചുഴവും നില്ലോർ ചിരിച്ചു;
ഇന്നു നീ മന്ദഹസിച്ചു—ലോകം
നിന്നിതാ ബാഷ്പം പൊഴിച്ചു....!

* * *

ഓമനേ! നിൻകവിൾത്തട്ടിൽ—നിൻെറ
താതനെ ഞാൻ കണ്ടിരുട്ടിൽ;
തോരാത്ത കണ്ണീരൊഴുക്കി—നിന്നെ
താരാട്ടു പാടിയുറക്കി;
ദുർഭഗ ഞാനിപ്പോൾ പാടി—യന്ത്യ-
നിദ്രയ്ക്കിത്താരാട്ടുകൂടി....!

൨൪. പ്രണിതഹൃദയം

ഒന്നു ഞാൻ ചോദിക്കട്ടേ, തെന്നലേ, ഭവാനേയു-
മെന്നെയും തപിപ്പിക്കുമശ്ശക്തിയൊന്നല്ലയോ?
അല്ലെങ്കിലെന്തിന്നു നാം രണ്ടാളുമൊരുപോലെ-
യല്ലിലും പകലിലുമലഞ്ഞു നടക്കുന്നു!

ശാന്തസുന്ദരമായ ശാരദാകാശത്തിലും,
കാന്തിയിൽ വിളങ്ങീടും കാനനപ്പരപ്പിലും
കണ്ടകം നിറഞ്ഞുള്ള കാപഥത്തിലും, മലർ-
ച്ചെണ്ടുകൾ വിരിയുന്ന മഞ്ജുളാരാമത്തിലും,
സിന്ധുതന്നനന്തമാം മാറിടത്തിലും, നമ്മൾ
സന്തതം വിഹരിപ്പൂ സന്തുഷ്ടഹൃദയരായ്!
ആനന്ദമെന്താണെന്നു നീ തിരഞ്ഞീടുംനേരം,
ആനന്ദമെന്താണെന്നുതന്നെ ഞാനാരായുന്നു!

പൂർവ്വദിഗ്വധൂമുഖം പുഞ്ചിരിതൂകുമ്പോഴും
പൂതരാഗാഭചിന്നി വാരുണി നില്ക്കുമ്പോഴും,
മന്ദമാരുത! ഭവാനാനന്ദലഹരിയാൽ
മന്നിടേ മതിമറന്നുല്ലസിച്ചുലാത്തുന്നു;
നിത്യവുമേതോ ദിവ്യമംഗളദശ്നാലിതം
നർത്തനം നടത്താറുണ്ടെൻചിത്തശിഖാവളം!

വ്രണിതഹൃദയം

പച്ചിലപ്പടപ്പുതന്നുള്ളിലാശ്വസിച്ചു നീ
കൊച്ചലർ വിരിവതു വീക്ഷിച്ചു രസിക്കുമ്പോഴും,
അന്തരിക്ഷത്തിലാദ്യം വിരിയും പൂമൊട്ടിനെ-
യന്ധകാരത്തിനുള്ളിൽക്കൂടി ഞാൻ സമീക്ഷിച്ചു;
നീഹാരബിന്ദുക്കളും നീ ചാർത്തിടുംനേരം കണ്ണു-
നീരു ഞാൻ കപോലത്തിലണിവൂ ഹതഭാഗ്യൻ!

* * * *

ആത്മസംതൃപ്തി നേടാനായി നാമിരുവരു-
മാത്മസംഗീതം തന്നെപ്പാടുന്നിതനുവേലം;
നിൻതപ്തനിശ്വാസങ്ങളും വാനിലെത്തുന്നു,യെന്റെ
വന്ധ്യമാം നെടുവീർപ്പു നിന്നിലുമലിയുന്നു!
വാടാത്ത മലരിനെപ്പേർത്തും നീ തിരയുന്നു!
വാടിയ മലരിനെയോർത്തു ഞാൻ കരയുന്നു!

൧൫. പടിവാതില്ക്കൽ

"പുത്തനാമൊരു പാഠം നാളെ ഞാൻ തുടങ്ങും, മി-
ന്നിത്രയും നിങ്ങൾ കാണാപ്പാഠമാക്കണം പോയാൽ."
ആചാര്യനേവം പറഞ്ഞതനു നിത്യവേ, ഞങ്ങ-
ളാചാരോപചാരം ചെയ്തകാൽപ്പാടാൽ പുറത്തെത്തി.
ദൂരവേ പോകേണ്ടോരെൻസതീർത്ഥ്യർവിഹഗങ്ങ-
ളാരവം മുഴക്കിക്കൊണ്ടങ്ങിങ്ങു പറന്നുപോയ്;
മാടത്തെ മണിമേടയാക്കുന്ന ബാല്യത്തിനാ
വീടെത്താൻ കുറച്ചൊന്നു വൈകിയാലെന്തേ ചേതം?

അകലെക്കാണും കുന്നിൻചരിവിൽ, പോകാൻപോകും
പകലിൻതോളിൽത്തൂങ്ങിയെത്തി ഞാൻ ജാതോന്മേഷം;
കളിയാണെനിക്കന്നു കാര്യങ്ങ,ളതിന്മുഖം
കരിവാളിക്കാനേകബന്ധമറ്റൊരുവാക്യം;
ഞാനതു കൂട്ടാക്കാതെ വാരുണിയേന്തും പുത്ത-
നാമൊരു ചിത്രം നോക്കി രസിച്ചു കുറേനേരം;
സഖിയാം പകൽ പോകാൻ വെമ്പി, ഞാൻ ചെ- (ന്നില്ല, വൾ
മുഖവും വീർപ്പി,ച്ചെന്നെക്കൂടാതെതന്നേ പോയി!

തപ്പിയും തടഞ്ഞും ഞാൻ രാപ്പാതയൂടേ ഗ്രഹ-
മെത്തുവാൻ ഗമിക്കുമ്പോൾ കണ്ടിതക്കടലിനെ.

പടിവാതില്ക്കൽ

പഞ്ചമിച്ചന്ദ്രനാകും കൈവിളക്കുമായാഴി
പണ്ടത്തെപ്പാഠമെല്ലാമാവർത്തിക്കയാണപ്പോൾ.

അലയാം വെള്ളത്താളു മുന്നോട്ടു മറിച്ചീട-
മവളെൻസമാഗമമീക്ഷിച്ചില്ലണുപോലും!

അയൽവാസിയാം വാനം നിദ്രയിലായോയെന്നോ-
ന്നറിയാൻ മേല്പോട്ടു ഞാൻ കണ്ണുകളുയർത്തവേ,

അംബരം കരിയിട്ടു തെളിഞ്ഞൊരോല നോക്കി-
യൻപത്തൊന്നുരുവിട്ടുകണ്ടു ഞാൻ ഉപാസ്യനായ്;

നാളെയാ,മിന്നെൻപാഠം സാരമില്ലെന്നോർത്തു ഞാൻ
മാളികമുകളേറി മെത്തയിലുറക്കമായ്!

*　　*　　*　　*

ഏറിയ വാത്സല്യത്തേന്നൂറിടും വചസ്സാലെൻ-
ചാരവേ മാതാവെത്തിയുണരാൻ വിളിച്ചിട്ടും,

കൂട്ടുകാർവിഹഗങ്ങൾ കാണാതെ പഠിച്ചീടും
പാട്ടുതന്നല വന്നെൻകർണ്ണത്തിലലച്ചിട്ടും,

നിദ്രയെപ്പൂർവ്വാധികം മുറുകിപ്പുണർന്നു ഞാൻ
സദ്രസം കിടക്കവിട്ടീടാതെ കിടന്നുപോയ്!

*　　*　　*　　*

പാതിയും തീരാറായീ പാഠങ്ങൾ, വിദ്യാലയ-
വാതില്ക്കൽ, കേറാനാജ്ഞ കാത്തു ഞാൻ നിലകൊണ്ടു

മഞ്ജുളമന്ദഹാസവായ്പിനോടെന്നാചാര്യൻ
നെഞ്ചലിഞ്ഞീടും മട്ടിലെന്നോടു ചോദ്യംചെയ്തു:—

"ശിഷ്യ! നീ പഠിച്ചിതോ പാഠങ്ങ,ളില്ലെന്നാകിൽ
ശിക്ഷയായവിടെത്താൻ നില്ക്കുക പഠിപ്പോളം!"

'ഇല്ല'യെന്നല്ലാതെന്തു ചൊല്ലും ഞാൻ, ഗുരുവര്യൻ
തല്ലിയില്ലെന്നേ,തെല്ലു കോപവും ഭാവിച്ചില്ലാ!

നില്ക്കയാണിന്നും വിദ്യാമന്ദിരദ്വാരത്തിൽ ഞാൻ
ബാക്കിയുള്ളവർ പഠിക്കുന്നതിൽ സശ്രദ്ധനായ്;

വല്ലതും ഗുരുമുഖത്തിങ്കൽനിന്നുപദേശ-
മില്ലാതെ വീട്ടിലെത്താനെങ്കിലുമശക്തൻ ഞാൻ!

൫൬. നാളത്തെ പ്രഭാതം

നാളത്തെ പ്രഭാതമേ, നിൻമുഖം ചുംബിക്കുവാൻ
നാളെത്രയായീ കാത്തുനില്പിതെന്നാശാപുഷ്പം!

നീളത്തിൽ നിന്നെക്കണ്ടു കൂകുവാനായിക്കണ്ഠ-
നാളത്തിൽ ത്രസിക്കുന്നുണ്ടെന്നന്തൃസംഗീതകം!

പാടി ഞാനിന്നോളവും നിന്നപദാനം മാത്രം
വാടിയെൻകരളെന്നും നിന്നഭാവത്താൽ മാത്രം!

ഗോപുരദ്വാരത്തിങ്കൽ നില്ക്കും നിന്നനവദ്യ-
നൂപുരക്വാണം കേട്ടെൻകാതുകൾ കുളുർക്കുന്നു!

ബദ്ധമാം കവാടം ഞാനെന്നേയ്ക്കും തുറന്നാലും
മുഗ്ദ്ധ നീ മുന്നോട്ടെത്താനെന്തിനു ലജ്ജിക്കുന്നു!

അങ്ങു വന്നെതിരേല്ക്കാനാകാതെ ചുഴലവും
തിങ്ങുമീയിരുൾക്കുള്ളിൽ വീണു ഞാൻ വിലപിപ്പൂ!

തെല്ലൊരു വെളിച്ചമില്ലോമനേ,യിതായെൻറ
പുല്ലുമാടവും കത്തിച്ചെത്തുകയായീ ദാസൻ........!!

6) *

൧൯. വരുന്നു ഞാൻ

I

പാതിയും കഴിഞ്ഞതില്ലെൻഗ്രന്ഥപാരായണം
ഭീതിദമിതിന്നന്ത്യമെന്തിനായാരായേണം?

ജ്ഞാനതൃഷ്ണനാമെന്റെ നീടറ്റ നിത്യാദ്ധ്യാനം
പാനപാത്രത്തിൽ വെറും കണ്ണുനീർ നിറപ്പാനാം!

പാതയിലിളംകാറ്റുമിളകുന്നീലാ ചെറ്റും,
പാതിരാപ്പിശാചിന്റെ നർത്തനരംഗം ചുറ്റും!

അക്ഷരമോരോന്നും ഞാൻ വായിച്ചുതീർക്കുന്നേരം,
അക്ഷികൾ ചുടുബാഷ്പാലസമാകുന്നു പാരം!

ഏറുമെൻനെടുവീർപ്പിൻ നിശ്വാസനിർഘാതങ്ങൾ
—നീറുമീ ഹൃദയത്തിൻ നിശ്ശബ്ദഞരക്കങ്ങൾ—

മതി,യിബ്ഭയാനകമൂകത ഭഞ്ജിക്കുവാൻ,
മതിയിൽക്കുറേക്കൂടി തീക്കനൽ ചൊരിയുവാൻ!

II

ആദ്യത്തെയദ്ധ്യായങ്ങളൊക്കവേയമൂല്യങ്ങൾ
—ആനന്ദാർണ്ണവത്തിലെസ്സുന്ദരതരംഗങ്ങൾ!

ആയതിന്നാന്ദോളനമേറ്റു ഞാൻ പോയിപ്പോയി
ആഴമറ്റീടും കയംതന്നിലാപതിക്കയായ്!

ഇനിയും മുന്നോട്ടേയ്ക്കോ.......? വേണ്ടിതിന്നവസാനം
ഇതിലും ഭയാനകമാകുവാനത്രേ നൂനം!

കത്തുകയാണെന്നാലുമെൻമുന്നിൽ ഗുതഭയം
കർത്തവ്യം നടത്തുവാനേതൊരു ദീപം സ്വയം!

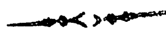
ഞാനതുമനാദരിച്ചെങ്ങിനെ വിരമിക്കും?
കാണവതസഹ്യമാ,ണെങ്ങിനെ മുഴമിക്കും?

III

അങ്ങതാ, മമ ഭാഗ്യപുഞ്ജമെൻമലർശയ്യ
ഭംഗിയായൊരുക്കിയെന്നാഗമം കാക്കുന്നയ്യോ!

നിദ്രയും വെടിഞ്ഞു ഞാൻ വായനയാന്നാലേവം
ഭദ്രയാമവളൊന്നു കണ്ണടയ്ക്കുമോ. പാവം!

ഓമനേ, വരുന്നു ഞാൻ, വായന നിറുത്തട്ടേ
ഈ മണിദീപാങ്കുരം ഞാൻതന്നേ കെടുത്തട്ടേ........!!

൧൮. വിശ്വഭാരതിയിൽ

പുസ്തകം ദൂരത്തെറിഞ്ഞെൻറെ കൂട്ടരി-
പ്പുത്തിലഞ്ഞിച്ചോട്ടിലൊന്നിച്ചിരിക്കുവിൻ;

വിജ്ഞാനജിജ്ഞാസയേറുന്ന നിങ്ങളീ
വിശ്വത്തെ വീക്ഷിച്ചു സംതൃപ്തി നേടുവിൻ;

പുല്ലാണു പുസ്തകജ്ഞാനം പുലരിതൻ
പുല്ലാംകുഴൽവിളി വന്നു പുണരവേ;

തോല്ക്കുകിലെന്തു പരീക്ഷയിൽ? തെല്ലുമേ
തോല്ക്കൊലാ സൗഭാഗ്യസമ്പാദനത്തിങ്കൽ നാം.

പുസ്തകകീടങ്ങളായിട്ടനാരതം
മസ്തകം താഴ്ത്തി നാം മൗനം ഭജിക്കുകിൽ

സാരഗർഭങ്ങളാമോരോ നിമിഷവും
ക്രൂരിരുൾക്കുള്ളിലടിഞ്ഞുപോം നിഷ്ഫലം!

പണ്ടു പഠിച്ചുള്ള പാഠമുരുവിട്ടു
തൊണ്ട വരട്ടുന്ന പണ്ഡിതമ്മന്യരാൽ

ശിക്ഷണംചെയ്യും കലാലയാലംബർ നാം
ലക്ഷണംകെട്ടവരായിച്ചമഞ്ഞുപോയ്!

മാനവനാകാൻ കൊതിക്കുന്ന മർത്ത്യനെ
വാനരനാക്കും കലാലയാദ്ധ്യായനം

വിശ്വഭാരതിയിൽ

വീതാനലജ്ജം തുടങ്ങുന്നതേതൊരു
പാതാളമെത്തുവാനയ്യോ! ഭയങ്കരം!

വാസ്തവം കൈവിട്ടതിൻ പാഴ്നിഴലിനെ
വാഴ്ത്തുവാൻമാത്രം പഠിച്ചവരായ നാം,

അന്തമററുന്മുഖമാകും സനാതന-
ഗ്രന്ഥത്തിലേയ്ക്കൊന്നു കണ്ണയച്ചീടുകിൽ

അജ്ഞാതമാമിതിന്നാന്തരാർത്ഥം കറ-
ച്ചാത്മാവറിയാതെ ശാന്തിയുണ്ടാകുമോ?

അല്പവും നില്ക്കാതെ കാലമതിനുടെ
രാപ്പകൽത്താളുകൾ മുന്നോട്ടു നീക്കവേ

മർത്ത്യനറിയേണ്ട പാഠങ്ങളെത്രയോ
വ്യർത്ഥമായ് മാഞ്ഞുമറയുന്നു നിത്യവും!

താവുന്ന സംസാരസന്താപമേഘങ്ങൾ
താഴ്വാരമെത്രമേൽ മൂടിനിന്നീടിലും,

പ്രത്യഗ്രഭാഗത്തിലെപ്പൊഴും മിന്നുന്ന
നിത്യപ്രകാശനിമഗ്നശിരസ്കരായ്

ചിന്താനിരതരചലേന്ദ്രരാം, മുനി-
വൃന്ദങ്ങളോതുന്ന ദിവ്യതത്ത്വങ്ങളെ

ഇടപ്പള്ളിക്കൃതികൾ

പാട്ടിൽ ഗ്രഹിച്ച പതഞ്ഞൊഴുകീടുന്ന
കാട്ടാറുതന്നുടെ കമ്രഗാനങ്ങളും;

ജീവിതപത്രങ്ങൾ മേല്ക്കുമേൽ വീഴ്കിലും,
ഭാവി കരങ്ങളാലെത്ര മാച്ചീടിലും,

ഭൂയോപി ഭൂയോപി കായത്തിനോടൊത്തു
സായൂജ്യമാളുന്ന തന്നിഴല്പാടിനെ,

ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കിപ്പഠിച്ചാ രഹസ്യങ്ങ-
ളുദ്ധരിച്ചിദ്ധരതന്നിൽ പരത്തുവാൻ

പാടുപെട്ടീടും പരാത്മശരീരരാം
പാദപപാളിതന്നാന്ദോളനങ്ങളും;

വ്യാകരണത്തിന്നിരുമ്പഴിക്കൂട്ടു വി-
ട്ടാകാശമെങ്ങും ചരിക്കും കിളികൾതൻ

സ്വാതന്ത്ര്യസംശുദ്ധഗാനമകരന്ദ-
പൂതകല്ലോലിനിതന്റെ വിശുദ്ധിയും;

സത്തുമസത്തും തിരഞ്ഞവയ്ക്കുള്ളതാം
സത്യസ്വരൂപം പരത്തിഗ്ഗതഭയം

ആശ്വാസമേവനുമേറുന്ന തെന്നലിൻ
ശാശ്വതശാന്തിതൻ സന്ദേശസാരവും;

വിശ്വഭാരതിയിൽ

ലോകോത്തരസ്നേഹശുദ്ധിയെ,ദ്ദിവ്യമാം
ത്യാഗത്തിലെത്തിച്ചു തൃപ്തരായ്, നിത്യരായ്,

മന്ദഹസിച്ചു മറഞ്ഞുപോയീടുന്ന
മഞ്ഞുകണികതൻ നിസ്വാർത്ഥജന്മവും;

കണ്ടു പഠിക്കുവിൻ, കേട്ടു പഠിക്കുവിൻ,
കണ്ണും തുറന്നുകൊണ്ടുച്ചരിച്ചീടുവിൻ........!!

